

ството, изъ което сж се били отдалѣчили, за да подишатъ родниятъ въздухъ, защото слѣлъ желанието за странствувания настѣпва тѣга за родината, както ясното врѣме слѣдъ дѣжда; другитѣ дохождатъ тукъ да се криятъ и да потулятъ въ тойзи разноцвѣгенъ свѣтъ лежащитѣ върху тѣхъ пѣтна прѣдъ людското и Божието око, прѣдъ закона и обществото, и всичкитѣ хранятъ надѣждага, че тѣзи страна изново ще да заживѣе огколѣшниятъ животъ и ще екне пакъ прѣдпшнето веселие.

По заповѣдъ на Високата Порта мѣстнитѣ власти, танзимата и полицията не обрѣщатъ внимание на снованието отъ единий край до другий на скитницитѣ и чужденцитѣ отъ цѣлий свѣтъ. Султанското правителство е патриархално; то надъ никого не произнася окончателна присѣда, но на всѣкого дава врѣме и възможность да се поправи, врѣме за сърдечно жаление и покаяние, та послѣ изново да се залови на работа и да почне нова борба съ живота. Ако тия кающи се и грѣшници, тойзи славянски народъ, чиновницитѣ отдаватъ подъ наемъ на Евреитѣ, Ерменцитѣ и Гръцитѣ, както това правяше полската шляхта въ блаженното врѣме на своята сила, то не е виновенъ за това султана, както и тамъ не бѣше виновецъ краля; вината за това е завоеванието и необходимостта да се търпятъ най-несправедливитѣ постѣпки и притѣснения отъ страна на чиновницитѣ, задължени да охраняватъ и да пазятъ завоеванието. Единъ отъ великитѣ везири, и сега още живъ, далѣкогледенъ като Макиавели и езуитинъ по своитѣ възглѣди за администрацията, въ отговоръ на единъ чиновникъ въ Добруджа, почтенъ Славянинъ, честенъ и добродушенъ челоуѣкъ, когато той му показалъ една *мазбата* съ хиляди печати на населението, което му изразявало своята благодарность за неговото управление и своето съжалѣние за уволнението му, като му подавалъ назадъ съ подигравка прощението, рѣкълъ: „ти си справедливо уволненъ, защото правителството не иска чиновницитѣ му да се ползватъ съ довѣрието и расположението на народа; но желае щото тѣ да заслужатъ довѣрието и расположе-